

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. MSK 45788/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2018, č. j. 20 A 20/2016 – 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč (položka 20 Sazebníku soudních poplatků), a to ve lhůtě **15 (patnácti) dnů** od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností podanou dne 2. 10. 2018 brojí žalobce (dále jako „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 5. 9. 2018, č. j. 20 A 20/2016 – 114. Podáním ze dne 2. 10. 2018, č. j. 2 As 319/2018 - 3, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[2] Napadeným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. MSK 45788/2016 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Třinec, odbor dopravy, ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 8. 2015 kolem 7:49 hodin, v obci Strážnice, u hájenky, na místní komunikaci, ve směru jízdy od obecního úřadu Strážnice na obec Vělopolí, v provozu na pozemních komunikacích, řídil motorové vozidlo Toyota Corolla Verso, RZ X, bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, kdy rozbor vzorku jeho krve metodou plynové chromatografie prokazuje, že v době řízení motorového vozidla měl v krvi hladinu nejméně 0,44 g/kg alkoholu. Tímto jednáním měl porušit § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8000 Kč, a současně sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na

dobu 8 měsíců. Stěžovateli byla taktéž uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[3] Stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdí, že výkon napadeného rozsudku krajského soudu by pro něj znamenal závažnou újmu, neboť náplní jeho zaměstnání je řízení motorových vozidel. Stěžovatel je totiž zaměstnán na pracovní pozici „řidič–mechanik“, což dokládá uzavřenou pracovní smlouvou. Odnětím řidičského oprávnění na dobu 6 měsíců by tak stěžovatel pozbyl schopnost nezbytnou pro výkon svého zaměstnání a z toho důvodu by s ním mohl zaměstnavatel ukončit pracovní poměr. Ztráta zaměstnání by však pro stěžovatele byla velmi závažná z důvodů jeho těžké finanční a rodinné situace. Výdělek z tohoto zaměstnání je jediným příjmem stěžovatele, přičemž on a jeho manželka mají společný úvěr u Komerční banky, a.s., v celkové výši úvěru 110 000 Kč, což stěžovatel dokládá smlouvou u úvěru. Stěžovatel hradí splátky úvěru ve výši cca 2000 Kč měsíčně, přičemž bydlí pouze se svou dcerou, neboť manželka žije dlouhodobě v zahraničí a na finančním chodu domácnosti se nepodílí. Obvyklé náklady na bydlení včetně záloh na služby poskytované v souvislosti s bydlením a náklady na zajištění stravy celé rodiny dosahují částky 10 000 Kč měsíčně. Ztráta jediného příjmu v důsledku odnětí řidičského oprávnění by tak pro stěžovatele znamenala ohrožení schopnosti řádně splácet závazky, protože by banka mohla přistoupit k zesplatnění celé výše závazku. Absence mzdy stěžovatele by mohla velmi citelně zasáhnout všechny členy jeho rodiny, neboť tento příjem je nepostradatelným zdrojem finančních prostředků. Jiným osobám dle přesvědčení stěžovatele újma vzniknout nemůže, protože stěžovatel není nebezpečným řidičem, neboť za poslední tři roky (od spáchání nyní posuzovaného přestupku dne 30. 8. 2015), se nedopustil žádného dalšího přestupku, což dokládá Výpisem z evidenční karty řidiče. Stěžovatel tvrdí, že je slušným defenzivním řidičem, který má najeto tisíce kilometrů bez nehody a není nebezpečný ostatním účastníkům silničního provozu. Dle stěžovatelova názoru v jeho případě není dán ani rozpor s důležitým veřejným zájmem, neboť není nebezpečný pro ostatní účastníky provozu, navíc v případě, kdy nebude úspěšný s kasační stížností, v plném rozsahu vykoná trest odnětí řidičského oprávnění na zbývající dobu 6 měsíců, protože po dobu soudního řízení se staví promlčecí lhůta přestupku.

[4] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí ponechává zcela na úvaze soudu.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přiměřeně při tom užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Pro rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe dospěl již dříve k názoru, že „*při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) týkající se sankce za přešůpek spočívající v zákažu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud ke přiznání odkladného účinku v takových případech přistupuje pouze výjimečně, zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013 - 80). Za výjimečné situace lze zpravidla dle dosavadní judikatury považovat, když např. stěžovatel potřeboval vozidlo využívat při hledání zaměstnání a pro dopravu těžce nemocné osoby v příbuzenském vztahu pobírající příspěvek na mobilitu (srov. usnesení NSS ze dne 15. 1. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 33), nebo když byl stěžovatel zaměstnán jako řidič a hrozila mu bezprostředně ztráta zaměstnání (např. usnesení NSS ze dne 24. 2. 2012, č. j. 9 As 6/2012 - 43, usnesení NSS ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 19).

[7] Nejvyšší správní soud má za to, že v nyní posuzovaném případě jsou splněny obě výše uvedené podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a shledal proto návrh stěžovatele důvodným.

[8] Ztráta řidičského oprávnění by stěžovateli reálně znemožnila vykonávat jeho činnost na pracovní pozici řidiče v dosavadním zaměstnání, přičemž zaměstnavatel za této situace není povinen převést zaměstnance k výkonu jiné práce, protože by se stěžovatelem mohl být rozvázan pracovní poměr ve smyslu § 52 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Tato skutečnost by pro stěžovatele byla velmi vážnou a intenzivní újmou s ohledem na jeho finanční možnosti, především závazky plynoucí ze splácení úvěru a náklady na bydlení a provoz domácnosti. Odebrání řidičského oprávnění stěžovateli by se tak mohlo dotýkat existenčních otázek stěžovatele a tak představovat pro něj nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí odložily, neboť újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu. Pokud jde o veřejný zájem na zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, pak přestože společenská škodlivost údajného přešůpu (tj. řízení pod vlivem alkoholu) není vůbec malá, je třeba v tomto individuálním případě zohlednit, že stěžovatel se od spáchání nyní projednávaného přešůpu následující více než 3 roky žádného dalšího protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla nedopustil, což svědčí ve prospěch jeho tvrzení, že v pozici řidiče jakožto účastníka silničního provozu nebude svým chováním bezpečnosti provozu a tak zprostředkovaně ani veřejnému zájmu na újmu. Lze proto konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Tím však žádným způsobem nepřejímá své rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 29. 2. 2013, č. j. 1 As 27/2012 - 32, zaujal názor, že „*povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, per analogiam*“. Výrokem II. tohoto usnesení proto Nejvyšší správní soud uložil stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku. Podle položky 20 Sazebníku soudních poplatků, jež je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), činí poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví 1000 Kč. Soudní poplatek lze zaplatit buďto

vylepením kolkových známek příslušné hodnoty a doručení jimi opatřené listiny Nejvyššímu správnímu soudu, nebo v hotovosti na pokladně soudu, nebo bezhotovostně na účet Nejvyššího správního soudu (vlastník účtu: Nejvyšší správní soud, Moravské nám. 6, 657 40 Brno; adresa banky: Česká národní banka, Rooseveltova 18, 602 00 Brno; číslo účtu: **3703-46127621/0710**; závazný variabilní symbol: **1020431918**). K zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku stanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli lhůtu 15 (patnácti) dnů od doručení tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu